

TEMMUZ

kırmızı pencerele evlerde çocuğunu büyüten
annelerin karın boşluğuna yaslamışlar seni
sokaklara bakıyorum sokaklar eski
şehirleri yutmak istiyor lambaları
bir kalp ancak rüyada temiz olabilir ne acı -mırıldanmalar-
uğultuya komşu gidiyor kan akışın bir serçeyi
eski zamanlarla besleyen bir ağaç oluyor

biliyorsun temmuz, muazzam bir mevsim
mevsim değil daha çok kent adı olabilir
ki çocukluğunda kola kutularını üretildiğine
pişman edip, top süsü verdiği zamanlar
gülme nasıl yakıştıysa yüzüne
doğanın nüfusuna yazdılar seni
ve kilitlendi gökyüzü

dünya yoruyor
ne zaman ağlamaya yeltensek
huzur, alnımıza ıslak bez koyuyor
sense kirlili adam evinde paslı demiri
yalamış gibi uyanıyorsun her sabah -ihtimaldir-
itfaiye sireni kadar uzun paltona sinmiş esaretini
çaresizlikten bıyıklarını kemirirken
herkes sende kendindeki kederi görüyor.

usul usul çürüyor dünya diğer yarım kürede
diğer yarım kürede henüz eriyen kar tanesini
sürünce yüzüne sokakta parıltıya çalan ışık
arkadaşıyla çikolatasını paylaşan çocuğun
zincirleme biçimde hoyrat kanatlı bir ata dönüşmesi
titretiyor kalbini kaç yıl daha yaşarız bilmiyoruz.